

מסורת הש"ס

(א) חבורות ב: לקמן לד:
 נדרים ב: (ב) חבורות ב:
 לקמן לד: (ג) חבורות יח:
 ב"מ יב: (ד) חתופות
 פ"ג, ב"מ ח"א
 (ו) חתופות יח: פ"ח חתופ'
 ופרש"י ל"ג, (ז) חתופות
 ר"ש פ"ג ע"ש, (ח) דף
 כ"א: וחסר, רש"י
 י' דף כ"א: (ט) חתופ'
 שיהא, (י) חתופות
 חתופות ב"מ יב: ד"ה וחסר
 שחולל חתופות חבורות יח:
 ד"ה ע"ש

תורה אור השלם

1. וזה דבר השמטה
שמוט כל בעל משה ידו
אשר ישה ברעוהו לא
יגש את רעוהו ואת אדו
כי קרא שמטה ליה
דברים טו ב

גליון הש"ס

גמ' ביחידא לא
סוקמנן. ע"י פלה פיה
מ"כ ונר"ש סס: שם ראין
שבדיקת מסמכתו. ע"י
נר"ש פ"ק דמכות סימן
ג: תוס' ד"ה ביחידא
ובר' אש"י כרכנן. ע"ין לעיל
דף יג ע"א קוש' ד"ה וסא:

מוסף רש"י

ופסקיה מברא. הנהר
 הפסיקו שהיה המעצרת
 מזה העיר ולא יכל לעבור
 (כחובות ב). חזו דראחאי.
 שכלאי (שם), לא שמיא
 מתאי. וסמי טיטל ואם
 רבא מיטא לאחר וסם
 לטכונה ופסקת מהיום
 (שם). אין אונם בגיטין.
 אין טענת אונם בגיטין
 (שם). נתן לו מערת כר'
 יכול לחזור בו. זה היה
 (בבבא מצ' ד'

תוספות רי"ד

סיפתי' הרני מאמתי
לומר שלא באתי בזמן
הזמן אצלו וכן
המקור המנהל לו אל
המקור לערבי וישן דאגן
אל יקום ונעזרתי אליו
שנפא דאמתי הכי אבל
הא דלא אמר הכי
לירוש אימכר' לסוף
אינני מילתא דאדאס
הזו אמר רבא א
אמר בעשרא דהביה
לשילי ומחור לשי אימור
באדאס שאיני חביה
עלי כי אמר רבא אי א'
לי אה כי' בל משור ב'
שילי שני בפניו או דלמא
ב' שילי שני בפניו שני
השילי ראשון שני שני
או דלמא שני בפניו ולי
שני משור ליה כגון זה
שאני יכול להחשבוק ולי
לירוח כח רביעי דוד
פשהן כח בפניו בל שלא
פשהן פשוט מחס כח
בפניו בל שלא בפניו:
המנהל דאמתי לוי אי
אחזק עז לחלתי וימין
אחזק לוי גיטא אמר וספקי
מעבדא דאמתי חזו
דאמתי אמר דאמתי
שמואל לוי שני מתיא
המנהל המנהל
לעבור וזה אל וקיל
אז אום גיטא דאמתי
אמתי לוי גיטא שמואל

י' משו כ"ד שליט. מי צעי בפניו דשליט קמא או חפילו שלא בפניו
 נגון זה שהוא אונס ואילו יכול לעצב האן ירד לרצו: **מכא**. מעבר
 המים שלא חאז לא המעבורת: **לא שמים מפיל**. דלא מטי עד הכא
 יקון טענת אונס תבאלי יקון למעבר אנסא. **א"נ** יס אונס בגיטין הא
 אוקימנא בשמעתא קמייתא דתכחותא

דעאז אונזער דעמיו האט וואניער ליה לאתניי: ליהיו גיטא. מענטשן פאמאסור: גיט על תנאי ואל יא לא אליהם לה: פייסה. דברים וזכרה עליהם רעים ולא תנאחם להשלים אחר: מי יבד לה קרקע דגריני אדא פייסה. ויבן של עלה קטנא של פייסה ופעם שאלו על לא אמרין חטם דלען ארס יכול לטעון אונם בתנאי של גט וזו גיטא: אטו קרקע דגריני בעי למיכב בת. וברי חין ול ואטום ואל דעא פייסה לה. וזכר עלשות ואל פייסה ואל היה גיטא דיש אונם גיטין: דא קמא

דאָמער נ"י. פלוגות דמרי לשני ואלינא
דרכא היא במסכתא כחזותא בשמעתא
קיימא^ט **במתני'** **לסוּס** מפריש
עליהן מחלקן. המלוה הוא כשפירש
הזרומותיו ימכור התרומה ויעבד הדמים
לגזמא פדערען החוב זה כשציל הכהן
עין המעשר דאשן כשציל לו ומעשר
זע כשציל לעו והמעשרות יעבד
ויאכל אלא שמפריש מעשר מן המעשר
לכהן שהן מותרין לזרים מכיון שאין
לכהן גזל ממנוט שזכר נתן דמיהס
לכהן זה ונשנות ההלכה פסק להס
דמי: **ליטול רשות מן הירושל'**. ממני
שאין חוב זה מוטל עליהן לפרוע יטול
מזה ששכר את רועיס שיתקבל חובו
כשילס יעבד את המעשרות עמל^ט: אינו
צריך לפרוע רשות. דיש כח לציל להטיל
חוב זה על כל ההכונה והלזיה לפי
שתקנתם הוא שימלאו מעות להטאה:
גב' ואפ"צ דלא אסו לידיה. בתמיה
אפ"ס שאינו נותן עליו ויחזיר^ט
קמי מעשר דירפיש עליהן ויזין דלא
מטו לידיה מאן וזי לה לאי כהן הך
כרומט שיקבלנה זה בחזונו ויהיף ילא
ידי נתינה: **במכרי פסוקס**. כמו איש
מאת מכרו (מכ"ר י"ג) שהם מכריש
ואוהביו דאינו רגיל לתת תרומות
ומעשרות אלא לכהן או הלך כיון
למלמא דפשיטא היא לדלידה ויזי להו
דאסו להו שאר הכני דמעשיהו והו
כמאן דמטו לידיהו דמי: **במזכר** לכן
ע"י אחרים. כשהוא מפריש מוסרי
למעשרות ביד איהבו ואומר וזי
תמעשר זה לפלוני לוי והוא ליה כמאן
תמעט לידיה וחסור וממכרו לו: **עשו**

[illegible]

מזכיר למסר אנוס אני: ההוא דאבר להו אי לא מפיסאט את התלתי יום להירי גיטא מעכשיו. עמי קאם אל ימיס אחת עד י' יום שיהא צע מעכשיו וזור אחזירי ותרבה עליה רגלים כדי שתען ותרבה ויהי. מפיסיתו וכו' מה שהיה לי לשעשוע שלישי והגט אשר חבל שחור פ"ה וזהו מפיסיתו ויהי לא תנחיתא מבר סב מי כזה לי הרקבא דגריניא וזהו הרקבא דגריניא וזהו לי לפימה עד שתפחיתם אי לא תפחיתם בדבריהם אי הוה יחיל לי הרקבא דגריניא וזהו הגט וזה הוא אי מברא אנוס הוא שחור אי לי הרקבא דגריניא אי טענת אנוס כניטין

כל הגט פרק שלישי גימין

٧

מ' יחוב לה תרקבא דדינרי ולא אפיפסא. אע"ג דלית ליה חזן
טענת אונס בגניעון והוי גט וזית וכי יבד לה נמי תרקבא
דדינרי אמאי לא הוי גיטא הא לא אפיפסא ואורי' דחי לא פיססנא
משמע אם לא אטרח לפסיקא בדבר גדול וזי יבד לה נמי טרח לפסיקא
וקיים מנאו חז"ל ע"פ שלא נתפייסה:

במכרי א"א קתני. אע"ג דמוסא נמי לא קתני מ"מ יניחא ליה לאוקמי במוסא דליידי בכל הכנס ומלן דמוקין לא במכרי מוסא דמוסא לא קתני אע"ג דמכרי נמי לא קתני משמע ליה פתרישא עליכן קסא בלא שום יוכי: **ביחידאה** א"א מוקימין. אע"ג דשמואל פסקי בפי' דכ"מ (דף יג.) דכרי יוסי דעשו את שאתי וזכא מוכא מלן מוקס מתקשר ליה לאוקמי ממנינן " אפילו דכנעני: **ופושק** עמון בשער וכו'. דמס' דאע"ג דלא פסק דמי

שפסק דמי וזמן בו נשום רבים אפילו פוסק הרבה פחות משער הולך:
הא קמ"ל אע"פ דלא שפס ב"ר
וזה"ש (שם דף נמי פטו"ט) בדפוס
אחריה נשך (שם דף ע"ג): אמר ר' יהודה
שיכול לומר לו קן לי כזה או קן לי
מעמי וי"ל דהסם שאומר דשבעת
הוא כלל הכא אפילו שנק' עד שהוקר
השער: **ב"ר** דבי ר' אבהו **לא** יתיב
א"ה ב"ר. והא דלסק רב צפדיסא
צבאיהו נשך (שם דף ע"ג) אע"פ דלית
בה תימאה הכא התיור משום תקנת
רבה: **לא** שנו א"ל בע"ה היתב בבחן.
אפילו לרנן דלפניו ארבי שמעון כ"פ
הזהב (שם דף מד). ולית להו כל שהספך
בידו ידו על השעליהם הכא לא גרע
מכי לית ליה לא היב חי נמי כדפירש
בקונטרס דהא דלפניו לא נמשך ממנו
כלום לא מני הדרי ביה:

ר' הוול ואין בו משום
שממיתו ואם בא לחזור אינו חוזר נתייאשו הבעלים
שאין מפרישין על האבוד אפ"ר מר פוסק עמהם כשער
שמע לן "אף על פי שלא פסק כמי שפסק דמי ואין
קמא כיון דכי ליה ליה לא יהיב ליה כ' אית ליה נמי
שבעינן משימיתו דלא קרינא ביה י"א וגו' ואם
אמר רב פפא לא שנו אלא בעל הבית ככהן אבל
א לחזור חוזר דתנן ^בנתן לו מעות ולא משך הימנו
נתייאשו הבעלים אין מפריש עליהן לפי שאין
שימא לא צריכא ^גדאקון מהו דתימא אקנתא מילתא
ליעזר בן "עקב אומר "המלוה מעות את הכהן ואת
עליה בחזקת אותו השבט ואת העני בבית דין ומת
ישראל ר' אחי ואמר בחזקת עני עולם מאי בנייהו
איכא

הַמִּצְוָה (לְקַח דָּף וְעַ): עַיִן הַמִּנְקָף בְּרָאשׁ הַיּוֹם וּמִזְדוּרוֹת חַיִּים וְעוֹשׂוֹת
 מִבְּגִמְרָא דְשִׁנִּים אֲחֻזִּין (בִּימ דְּף יב). הַשּׁוֹכֵר אֶת הַפּוֹעֵל יִלְקֹט כְּזוֹ
 הַתְּקֵיפָה עָשׂוֹ: כְּשֶׁכֶּר הוּוֹל. שֶׁאֵם יִחְזֹל חִטִּין בְּשַׁעֵת הַפִּרְשָׁה מִדְּמוּמֹת
 פּוֹסְקִין צִעֲיִן דְּעַל שִׁלָּה הַשֶּׁר וְכֹאן פּוֹסֵק בְּשַׁעֵת הַלְלוֹת בְּכָךְ וְכֵן
 וְנִבְעִילִים. כְּגוֹן שֶׁהַלּוֹי שֶׁאֵם שִׁעוֹר מִדְּמוּמֹת שֶׁהָזָז וְעַל מִנְתָּ לִקְבֹּל
 מִסְּתָרוֹן כִּסּ וְאֵחָד כִּי חֲזָרוּ וְנִתְקַן אִין מִפְּרִישׁ עֲלֵיהֶם דְּלִיּוֹשׁ דְּכֵר
 וְפִסְקוֹ כְּשֶׁכֶּר הוּוֹל מִי יִמָּחֵה בִּידוֹ גְּבִי שִׁחַר פּוֹסְקִין עַל הַפִּרְיוֹת נִמִּי
 וְכֹאן פּוֹסֵק עֲמָהּ כְּשֶׁכֶּר הוּוֹל אִין שֶׁאֵם יִחְזֹל מִדְּמוּמִים לְלוֹל שֶׁהָזָז פּוֹסֵק
 חֲמִיר: כִּי קֵרִינָא בִּיהֵּ לֹא יִבּוֹשׁ. שֶׁאֵם יִכּוֹל לְמַדְבּוֹ שֶׁלֹּא: כְּעַל הַכִּית.
 מִי לְלוֹל לִימָחֵה לִּיהֵּ לֹא מִכְּחִי: אֲבָל כִּכּוֹן חֲזָרוּ כִּי. דְּכִין דְּשֶׁאֲחִי
 וְזוֹ וְנִתְחַשֵּׁב כְּכֵר עַל כִּקְנֵה: אִין דְּרִימָא אִקְנָסָא מִילְתָּא הִיא. דְּמִשְׁכָּח
 וְקִלְקִילֵין לְגַמְרִי וְלֹא יִין יִאֲחֹז מַעֲלִיל קִמְלָל: בְּזוֹן הַשֶּׁטֶן. הַקְּרֹב
 זֶה אֶת הַמַּעֲשֵׂהוֹת בְּשִׁבְרֵי הַקְּרֹב לְהֵם לְגִילֵיהֶם: בְּזוֹן עֲנִי יִשְׂרָאֵל.
 מִי שֶׁאֵם עֲנִים יִפְרֹשׁ וְיַעֲבֹד דְּהוּאֵל וְתִקְנֵה עֲנִים הוּוֹל יִמָּחֵה לְהוֹ
 כְּשִׁיטְרֵרְוֹ הַלֵּכְךְ כִּי גְבִי מִשְׁאֵר עֲנִים לֹא גֹחַל אֶת הָעֲנִים הוּוֹל:
 עֲנִי

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

תוספות ר"ר (המשפ)
הלהך נהג שמיסיס דע
בשרה דורחמיס עמי
(אניו) דורן נד ואניו כול
לשון כלכל כמי פייסיה
ואנוסי א' **בתנ'** המלה
סעות את הנקן אז הלוי
הוא הנעי וזה הלוי
עלין בחוק שנה קייסין
או חורשיס שפס סת כח
או לאו שפס הנעשי
נעני ואנוס חור
ישול שרות מן המור
אל הלה לפני כ' **ב**
אין לשול שרות
מן הירושין מ' הלה
מעט לכה ע"מ להפריס
תרומותיו ולהפרע מן
חובו ה' פורשיס כ' **ב**
לקחן מפרותיו ויכנסו
להנכנס הדומיס יעבכ
לעצמו בשביל חור
זה וכן הלה ללוי
הפריס מעט ראשון
ולעבכו לעצמו מפרע
חובו ה' ופריס סמל
תרומתו בשביל חור
וסריס ותביה להנכנס
ושאר המעשר ואלה הנה
(בעצמו) וכן הלה שות
לעי אז להות פריס
לעי מעשר נה ופריס
והקן מפרותיו עמי לעצמו
שש טוכל ויעבכו לעצמו
בפרען חורבו ואין כאן
לח מחנה שבב פריס
נתן להן ודפתי וסס
עמקן בשות הלה
שיפרע מחנות (שלהן)
עלין בחוק שנה קייסין
ואני חורשיס שפס מחו
רשוב אוני כול להפרס
חור וחיבי לאחריי א'
שפס הנעשי הנעי ואני
לאו לשול (מפריות)
מעט ע' וחיבי ליתנו
לאחריי: א' אמו חור
וכר א' רוצ'ס לפרס
לכח אבתינ קנא ע' פמי
קאנ חור ה' מוטל עמי
ופרעו הלה א' הנעין
יפרע חובו ה' ובעין
זה יעבכ אל הממנה
לעצמו אל לא יתרנו
חיבי להנכס לכהן לוי
לעי אחריי: א' הלה
אומט פמי כ"ד וכר
יש לכ"ד להטיל חור
זה וירושין פ' פסקתס
היא ו' שימצאו מעט
להלואה בשעת דוקס
וקס' וקס' רלע לא
ל"דיה מ' א"ע"ס שלא
התרומה המעשורות
ה' מעבכ לעצמו בחימי
כין רלע לאו חריי מ
כין רלע לאו חריי מ
שלו ופחטס ה' בחורבו
ה' מכיריו ואחביי ואני
לח א' הלהו שר כהנ'ס
מכיריו אסור לעשות
בכבורסו לפרס שלא
מעט את הנקן אז הלוי
עלין בחוק שנה קייסין
לשול חורבו ואין כאן